

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **G. D.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2022, č. j. 54 A 16/2020-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2022, č. j. 54 A 16/2020-35, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2020, č. j. MV-97793-4/SO-2020. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-39024-10/DP-2019, kterým správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, neboť ani po výzvě nepředložila ve stanovené lhůtě ke své žádosti požadované náležitosti.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě (společnosti Urgal s.r.o.) s platností do 1. 1. 2020. Dne 3. 12. 2019 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Při posuzování této žádosti správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádost obsahuje vady, které bylo třeba odstranit. Z toho důvodu žalobkyni přípisem ze dne 3. 2. 2020, č. j. OAM-39024-9/DP-2019, vyzval k doložení mj. některých konkrétních chybějících dokladů bezdlužnosti ve smyslu § 178e odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Konkrétně žalobkyně ke své žádosti nedoložila doklad prokazující, že nemá evidovány nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ani na jeho penále, ani doklady prokazující, že společnost Urgal s.r.o. nemá evidovány nedoplatky u orgánů Finanční správy ČR, Celní správy ČR ani na pojistném na veřejné zdravotní pojištění či na jeho penále. Správní orgán I. stupně poskytl žalobkyni k odstranění vad její žádosti lhůtu 40 dnů od doručení uvedené výzvy a poučil ji, že pokud ve stanovené lhůtě požadované doklady nedoloží, bude řízení o její žádosti zastaveno. Uvedená výzva byla tehdejší zástupkyni žalobkyně doručena dne 6. 2. 2020. Na tuto výzvu však žalobkyně nijak nereagovala, proto správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-39024-10/DP-2019, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně zastavil.

[3] Žalobkyně podala dne 31. 5. 2020 proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž odkázala na to, že v ČR byl z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 vyhlášen ke dni 12. 3. 2020 nouzový stav, v jehož rámci byl podle jejího názoru taktéž pozastaven běh všech lhůt a činnost správních orgánů byla značně omezena. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně také vytkla, že se nezabýval dopady daného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

[4] V rámci odvolacího řízení, konkrétně dne 22. 6., 26. 6. a 7. 7. 2020, žalobkyně postupně doložila správnímu orgánu I. stupně potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení (PSSZ) ze dne 17. 6. 2020, že společnost Urgal s.r.o. nemá evidován nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále či přírážce k pojistnému; dále potvrzení PSSZ z téhož dne, že žalobkyně nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ani jeho penále; potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (VZP) ze dne 12. 6. 2020, že VZP u žalobkyně neeviduje splatný nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění či jeho penále, a současně Informaci o pojištění za období od 1. 11. 2013 do 12. 6. 2020 o tom, že žalobkyně je pojištěna z titulu zaměstnání na území ČR a že toto pojištění trvá; dále potvrzení Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 19. 6. 2020, že žalobkyně nemá u toho orgánu evidovány žádné nedoplatky; potvrzení VZP ze dne 18. 6. 2020, že u společnosti Urgal s.r.o. neeviduje splatný nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění či jeho penále; potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 23. 6. 2020 a Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 19. 6. 2020, že společnost Urgal s.r.o. nemá u orgánů Celní správy ČR evidovány žádné nedoplatky; potvrzení Finančního úřadu pro Středočeský kraj, že žalobkyně nemá ke dni 22. 6. 2020 daňové nedoplatky; potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, že společnost Urgal s.r.o. nemá ke dni 25. 6. 2020 daňové nedoplatky.

[5] Žalovaná zmíněným rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020, č. j. MV-97793-4/SO-2020, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení správního orgánu I. stupně. Žalovaná především konstatovala, že žalobkyně byla řádně poučena o tom, že řízení bude zastaveno, pokud nebudou předloženy požadované doklady. Žalobkyně měla k jejich doložení celkem 99 dnů, přesto vady žádosti neodstranila ani nepožádala o prodloužení lhůty k jejich odstranění nebo o přerušování řízení. V rámci řízení před správním orgánem I. stupně žalobkyně neuvedla a neprokázala žádný relevantní důvod, proč požadované doklady nepředložila. K odstranění vad žádosti byla žalobkyně vyzvána více než měsíc před vyhlášením nouzového stavu. Vláda ve svém usnesení č. 198 ze dne 12. 3. 2020 sice nařídila

pokračování

od 14. 3. 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech, avšak žalobkyně svou žádost podala na území ČR. Na základě usnesení vlády č. 217 ze dne 15. 3. 2020 vykonávaly orgány veřejné moci činnost v omezeném režimu, ale běh lhůt ve správních řízeních o žádostech o pobytová oprávnění podaných na území ČR nebyl pozastaven a řízení i nadále probíhala. Správní orgán I. stupně neměl podle žalované povinnosti zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná dodala, že žalobkyně má možnost požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je její manžel). K dokladům předloženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení žalovaná s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlíдела.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 22. 7. 2022, č. j. 54 A 16/2020-35, zamítl. Podle krajského soudu správní orgán I. stupně poskytl žalobkyni dostatečný čas k doložení požadovaných dokladů. Krajský soud si byl vědom mimořádné situace spojené s pandemií onemocnění COVID-19, dospěl však k závěru, že tato situace se na řízení o žádosti žalobkyně neprojevila. Na posuzovanou věc se nevztahovala pravidla vyplývající z usnesení vlády o přerušení řízení o žádostech podaných na zastupitelských úřadech. I když správní orgány fungovaly v omezeném režimu, svou činnost nadále vykonávaly. Krajský soud se rovněž zabýval zákonem č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon č. 191/2020 Sb.“), který umožňoval prominutí zmeškání lhůt v konkrétních řízeních, nevztahoval se však na řízení podle zákona o pobytu cizinců. V řízení o žádosti žalobkyně bylo možné aplikovat institut navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu, byť žalobkyně ani nemusela žádat o prominutí lhůty ke zmeškání úkonu, neboť měla možnost doložit požadované doklady i po uplynutí lhůty k tomu stanovené správním orgánem I. stupně, a to až do vydání jeho rozhodnutí. Pokud by žalobkyně nemohla požadované doklady doložit kvůli nouzovému stavu nebo mimořádným opatřením, měla požádat o prodloužení lhůty, přerušit řízení nebo alespoň informovat správní orgán I. stupně o problémech se získáním dokladů. Žalobkyně však zůstala pasivní. Neuvedla žádné individualizované důvody, které by jí bránily doklady předložit, a nijak nedoložila, že by orgány vydávající potvrzení o bezdlužnosti přestaly fungovat.

[7] Krajský soud poznamenal, že výzva k odstranění vad žádosti byla žalobkyni doručena dne 6. 2. 2020 a lhůta v ní stanovená uplynula dne 17. 3. 2020, tedy pouze šest dní po vyhlášení nouzového stavu. Žalobkyně nevysvětlila, proč nemohla doklady doložit během více než měsíce před vyhlášením nouzového stavu. Žalobkyně tvrdila, že měla za to, že lhůta stanovená výzvou ze dne 3. 2. 2020 byla přerušena, a že správní orgán I. stupně narušil její dobrou víru. Ze správního spisu však nevyplývalo, že by správní orgán I. stupně žalobkyni poskytl informaci, která by mohla uvedenou domněnku podpořit. Žalobkyně také nevysvětlila svá tvrzení o uzavřených pracovištích či nedostatečných informacích. Domněnka žalobkyně, že správní řízení bude pokračovat až po ukončení nouzového stavu, tj. od 17. 5. 2020, navíc neměla vliv na výsledek řízení, protože žádný z dokladů, které žalobkyně později předložila během odvolacího řízení, nebyl vydán před tímto datem. Žalobkyně rovněž nesdělila žádné konkrétní informace o prodloužení úřadů kvůli zahlcení žádostmi o kompenzační bonusy či jiné dávky související s pandemií onemocnění COVID-19.

[8] Krajský soud s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu zdůraznil, že nelze přihlídnout k dokladům doloženým žalobkyní až v odvolacím řízení. Žalobkyně měla dostatečnou lhůtu k odstranění vad žádosti, avšak požadované doklady předložila až po vydání prvostupňového rozhodnutí, aniž by uvedla důvody, proč tak nemohla učinit dříve. Skutečnost, že žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena, na tomto závěru nic nemění; žalobkyně byla za tuto svou volbu zodpovědná. Dle krajského soudu není zřejmé, jak by mělo napadené rozhodnutí ovlivnit to, že žalobkyně mohla být v době jeho vydání v zahraničí, což žalobkyně rovněž nijak nedoložila. Bylo na ní, aby zajistila podání bezvadné žádosti. Žalobkyně také namítala porušení pravidel pro koncentraci řízení podle § 36 odst. 1 správního řádu, k takovému kroku však v tomto správním řízení vůbec přistoupeno nebylo.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, podle níž se správní orgány nezabývaly dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně v odvolání v této souvislosti neuvedla žádné nové skutečnosti, přičemž žalovaná správně vysvětlila, proč se touto otázkou nebylo možné zabývat. Podle krajského soudu zákon o pobytu cizinců nevyžaduje posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života v případě zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění, což vyplývá také z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně svou pasivitou způsobila zastavení řízení, a proto neměly správní orgány povinnost zkoumat přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 a vyhlášení nouzového stavu došlo k pozastavení běhu zákonných lhůt. V rámci správního i soudního řízení stěžovatelka poukazovala též na svůj zdravotní stav (předinfarktový stav, kolísavý tlak, neurologické potíže), proto požádala účetní společnosti Urgal s.r.o. o její zastupování ve správním řízení. Dále stěžovatelka podle svého názoru zcela konkrétně uváděla, že úřady, u nichž měla požadované doklady vyžádat, přestaly fungovat v normálním režimu poté, co obdržela výzvu k odstranění vad žádosti. Stěžovatelka zdůraznila, že společenská situace byla před vyhlášením nouzového stavu chaotická. Krajský soud dle stěžovatelky pouze převzal tvrzení žalované a její námitky odmítl z důvodu jejich obecnosti. Nebral také v úvahu dopady rozhodnutí z pohledu zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Stěžovatelka namítá, že nebyla schopna prokázat nefungování úřadů v daném období, kvůli němuž nebyla schopna odstranit vady žádosti včas. Dle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť nepřihlédl k „*naprosto nové situaci ve fungování státu*“ během pandemie onemocnění COVID-19, přičemž rozsudky, na které krajský soud odkazoval, byly vydány ještě před nastalou situací.

[11] Stěžovatelka odkázala též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dovodila výjimky z uplatnění § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy přezkoumání správního rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. V některých případech mají soudy povinnost zohlednit podstatné změny, k nimž došlo po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Stěžovatelka se tak domáhá posouzení nastalé situace, jelikož požadované náležitosti své žádosti nedodala pouze z důvodu okolností souvisejících s pandemií, nikoliv z důvodu vlastního laxního přístupu. Závěrem stěžovatelka

pokračování

zmínila i judikaturu Ústavního soudu odmítající nepřiměřený formalismus a v této souvislosti zdůraznila důležitost účelného a spravedlivého výkladu právních předpisů.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze konstatovala, že stěžovatelka uplatňuje v podané kasační stížnosti obdobné námitky jako v odvolacím řízení či v podané žalobě. Proto odkázala na jejich vypořádání v žalobou napadeném rozhodnutí či v rozsudku krajského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Převážně obecně formulované námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, podle nichž krajský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí žalované a nepřihlédl ke specifické situaci nastalé v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Napadený rozsudek krajského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud nedbale formulované žalobní body naopak velmi pečlivě, až nadstandardně, vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek ani v nejmenším považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[17] Je to naopak stěžovatelka, která formulovala i své kasační námitky velmi obecně a vágně, přičemž z velké části pouze opakovala argumentaci ze svých předchozích podání, aniž by jakkoli reagovala na jejich vypořádání ze strany žalované i krajského soudu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-

54). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30).

[18] Podle § 44a odst. 5 zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání mj. „*povinen předložit náležitost podle § 46 odst. 7*“ téhož zákona.

[19] Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stěžovatelka ke své žádosti nepředložila doklady podle § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců, proto ji v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu dostatečně srozumitelně vyzval k předložení požadovaných dokladů ve lhůtě 40 dnů od doručení této výzvy. V této souvislosti správní orgán I. stupně též stěžovatelku řádně poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Stěžovatelka na výzvu správního orgánu I. stupně nijak nereagovala, požadované doklady nedoložila a zůstala až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí zcela pasivní.

[20] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že v tomto případě se jednalo o řízení zahájené na žádost stěžovatelky, takže břemeno tvrzení i břemeno důkazní leželo na stěžovateli, nikoli na správních orgánech (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38). Bylo tedy především v zájmu stěžovatelky, aby správnímu orgánu ke své žádosti doložila veškeré požadované dokumenty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 4 Azs 409/2023-48, či ze dne 13. 1. 2023, č. j. 8 Azs 81/2021-38). Následkem nedoložení byl jedině ze zákonem požadovaných náležitostí žádosti ve stanovené lhůtě je podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavení řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, či ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57).

[21] Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení o stěžovatelčině žádosti zastavil, neboť stěžovatelka vady své žádosti ve stanovené lhůtě ani později do vydání usnesení správního orgánu I. stupně neodstranila. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelčina obecná a nepodložená argumentace predestřená jak v odvolání, tak následně i v žalobě a kasační stížnosti, odkazující na specifickou situaci v době správního řízení související s pandemií onemocnění COVID-19.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že tato situace byla mimořádná a provázely jí i určité obtíže při fungování orgánů veřejné správy, které by mohly znesnadnit stěžovatelce obstarání požadovaných dokladů. Správní orgán I. stupně však poskytl stěžovateli relativně dlouhou lhůtu pro jejich obstarání, přičemž stěžovatelka mohla kdykoliv požádat o její prodloužení, popřípadě alespoň informovat správní orgán I. stupně o problémech se získáním požadovaných dokladů. Nicméně zůstala po celou dobu pasivní.

[23] Je pravdou, že ke konci stěžovatelce stanovené lhůty byl v ČR usnesením vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020 (č. 69/2020 Sb.) z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 vyhlášen k témuž dni nouzový stav, který trval až do 17. 5. 2020. V této souvislosti pak vláda svým usnesením č. 217 ze dne 15. 3. 2020 uložila orgánům veřejné moci, aby v rámci všech svých pracovišť zavedly omezený provoz vyplývající z nouzového stavu (spočívající zejména v

pokračování

omezení činnosti především na ty agendy, jejichž výkon musí být bezpodmínečně zajišťován kontinuálně, dále v omezení rozsahu úředních hodin či osobního kontaktu zaměstnanců). Nenastala však situace, že by orgány veřejné moci přestaly bez dalšího vykonávat svou činnost a nebyly schopny reagovat na žádosti o vydání požadovaných potvrzení. Stěžovatelka ani nijak neprokázala, že by jí orgány veřejné moci z důvodu své nečinnosti, resp. omezeného provozu, nemohly vydat potřebné dokumenty ve stanovené lhůtě, případně později, do rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení o její žádosti. Pokud stěžovatelka uvádí, že dané orgány veřejné moci nejednaly dostatečně rychle či že jí nebyly zvedány telefony, měla takové skutečnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně v průběhu správního řízení či, jak již bylo uvedeno, požádat o prodloužení lhůty. Stěžovatelka však svá zcela obecná tvrzení v průběhu správního ani soudního řízení dostatečně nekonkretizovala, natož aby je prokázala.

[24] Zároveň během pandemie ani nouzového stavu nedošlo k plošnému pozastavení či přerušení běhu veškerých lhůt v probíhajících správních řízeních, nestalo se tak přitom ani v posuzovaném správním řízení. Jak již rovněž konstatoval správní soud, ze správního spisu neplyne, že by správní orgán I. stupně vzbudil ve stěžovateli dojem, že jí poskytnutá lhůta se po dobu nouzového stavu stavila. Stěžovatelka proto nemohla očekávat, že v případě řízení o její žádosti došlo k pozastavení běhu stanovené lhůty. Pokud na straně stěžovatelky nastaly závažné důvody (např. nepříznivý zdravotní stav, jak v průběhu soudního řízení naznačovala; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, publ. pod č. 3215/2015 Sb. NSS), které by jí skutečně bránily požadované doklady doložit, mohla podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání tohoto úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která jí bránila úkon učinit. Ani toto však stěžovatelka po celou dobu správního řízení neučinila. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem, že zákon č. 191/2020 Sb. na posuzovanou věc nedopadá.

[25] Stěžovatelka dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k prolomení zásady vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť je v některých případech nezbytné přihlédnout ke změně skutkového či právního stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu. V nyní posuzované věci však po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované nedošlo k žádné změně skutkového či právního stavu, k níž by měl krajský soud přihlédnout. V dané věci totiž došlo k určité změně skutkových okolností již průběhu odvolacího řízení, tedy po vydání usnesení správního orgánu I. stupně, tím, že stěžovatelka dodatečně předložila požadované doklady.

[26] Na takovou situaci tedy nedopadá § 75 odst. 1 s. ř. s., ale § 82 odst. 4 správního řádu, na nějž žalovaná i krajský soud v této souvislosti správně poukázaly a podle něhož se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žadatel nemůže předkládat až v odvolacím řízení náležitosti žádosti, které mají dokládat určitou skutečnost, s tím, že si je opatřil až později, pokud mu nebránily v jejich včasném předložení objektivní důvody. V posuzované věci neexistovala objektivní překážka, pro kterou by stěžovatelka nemohla doložit požadované doklady již v prvostupňovém řízení, a ani stěžovatelka takové konkrétní objektivní důvody neuvedla, tím méně pak doložila. Nejedná se tedy o přípustnou novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, kterou stěžovatelka nemohla objektivně uplatnit dříve, ale pouze o stěžovatelčinu nečinnost, která nemůže založit výjimku ze zákazu uplatňování skutkových

novot v odvolacím řízení dle citovaného ustanovení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 Azs 131/2023-33, ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36).

[27] Nerelevantní je též stěžovatelčin zcela obecný odkaz na judikaturu Ústavního soudu odmítající právní formalismus a opomíjení smyslu právních norem, neboť Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány či krajský soud v posuzované věci postupovaly formalisticky.

[28] Pokud jde o další zcela obecnou námitku, podle níž správní orgány ani krajský soud dostatečně neposoudily přiměřenost zastavení řízení o žádosti stěžovatelky z hlediska jeho dopadů do jejího soukromého a rodinného života, je nezbytné konstatovat, že nutností posouzení přiměřenosti dopadů usnesení o zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (či o prodloužení doby jeho platnosti) do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, v němž podotkl: „Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (...), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit.“

IV.

Závěr a náklady řízení

[29] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, náleželo by jí tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložila. Žalované však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2024

JUDr. Jakub Camrda v.
r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vendula Kuriálová